

Sen

Prechádzam lesom.
Lístie krásne šumí.
Vetrík fúka.
Predom mnou lúka.
Kráčam.
Pod nohami tráva,
čo s rosou spáva.
Okolo les,
čo tíško šepkááá.
Šepká o strome,
starom drevenom dome.
Uprostred stojí sám,
s listami.
Žiaria jesennými farbami.
Koruna mohutná,
konáre zlomené.
Listy ho ťažia
sť a ťažké kamene.
Počujem nemú otázku:
„Visí môj život na vlásku?“
Sadla som si k nemu,
nech sa stíši.
Obaja sme boli zrazu
v rozprávkovej ríši.

„Stojím tu už dlho sám.
Okolo seba vždy zelené stromy mám.
Každú jeseň moje listy nežne na zem ukladám,
cítim sa však ako prázdny rám.
Zvnútra dutý, celkom sám.
Nechali ma samého
bez úniku,
bezcenného.
Vysmech iba pre môj vzhľad?
Lebo farby mením rád?
Že zeleným neostávam?
Tým medzi vás nezapadám?
Ľudia ku mne chodievali,
spievali a tancovali.
A dnes?
Zmenili sa.
Nespievajú.
Hlavy ku mne nedvíhajú.
Srdce do mňa vryjú,
tvrdia, že sa milujú.
Keď lásku nenájdu
- kopnú!
Udierajú!
Konáre lámu.
Čakajú teplo, ktoré nezahreje.
Čo sa to ľudia s vami deje?
Ste skrinkami z dreva.
Už nie je v tebe Adam.
Už nie je v tebe Eva.“

Do srdca sa mi vryli jeho vzlyky.
Ťažko som preň plakala.
Slza mi na líci zahrala.
„Nebudeš tu sám už stáť,
budem za tebou chodievať.“

„Nastav svoje detské dlane
a uvidíš
čo sa stane.“

V tom vietor zafúkal.
Po listoch ani stopa.
Na dlani mi jeden pristál.
Obzriem sa a stromu niet.
Zmizol.
Nevedno kam.
Ostala som sama.
List vetrík nežne položil mi do dlane,
čítam riadky zhúžvané:

„Stretol som ľudí dobrých aj zlých.
Cítil som lásku, nenávisť aj pýchu.
V živote mojom bez oddychu.“

List som na jeho miesto položila.

A v tom som sa zobudila.
To všetko bol len sen?
Ja taký strom zasadiť chcem!

Adriána Gavurová, 14 rokov

Rimavská Sobota, ZŠ Š. M. Daxnera, 8. A